

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับ เพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

ธัญชา ตันติพงศ์สกุล²

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 โดยผู้เขียนได้ศึกษาความเป็นมา ประวัติ แนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำๆ รวมทั้งได้มีการศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงทั้งของประเทศไทยและของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย ประเทศฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าพบว่าในปัจจุบันมีคดีสะท้อนขวัญที่กระทบต่อผู้คนในสังคมเป็นวงกว้าง เนื่องด้วยการกระทำความผิดในลักษณะอุกฉกรรจ์ที่มีการกระทำความผิดซ้ำแม้ว่าผู้นั้นจะได้รับการลงโทษมาแล้วซึ่งทำให้สังคมเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย เกิดความรู้สึกไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมของไทย จนทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อกระบวนการยุติธรรมว่าการลงโทษเพื่อแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ เหตุใดจึงเกิดการกระทำความผิดซ้ำในสังคมขึ้นอีก ดังนั้นเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากผู้พ้นโทษในคดีอุกฉกรรจ์ที่มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดซ้ำในอนาคตและส่งเสริมให้มีการแก้ไข บำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรงซึ่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 มีมาตรการทางกฎหมาย อยู่ 4 มาตรการ ได้แก่ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด, มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ, มาตรการคุมขังหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังฉุกเฉิน

แต่อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัตินี้ยังคงมีปัญหามากประการเนื่องด้วยการบัญญัติกฎหมายที่ไม่ครอบคลุมถึงฐานความผิดบางประการ การบัญญัติกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน โดยมีให้ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้แก่เยาวชนที่กระทำความผิดที่ศาลใช้ดุลพินิจในการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ประเทือง ธนิยผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุพร วงศ์ทองสรรค์ และรองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

มาตรา 75 ,การที่ไม่ได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้เสียหายในการเข้ามามีส่วนร่วมในการออกใช้มาตรการต่าง ๆ และการที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีการบัญญัติกฎหมายให้มีผลย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิด

ซึ่งผู้เขียนได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมและได้มีการสรุปสาระสำคัญของแต่ละประเด็นปัญหาดังนี้

ประเด็นปัญหาประการแรกปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 มิได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 และมาตรา 296 เฉพาะในกรณีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมด้วย

จากการศึกษาพบว่าประเภทความผิดที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำสูงที่สุดคือการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งพบว่าผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดส่วนมากมักจะมีการกระทำความผิดฐานอื่นร่วมด้วยเสมอ เช่นการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ดังนั้นปัญหายาเสพติดจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไขเพื่อลดอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นได้ในสังคม อาจกล่าวได้ว่ายาเสพติดมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรม หากมีการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติดมากขึ้นเท่าใดอาชญากรรมก็เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น การเสพยาเสพติดอาจทำให้ผู้เสพยาไม่เห็นภาพหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้ซึ่งทำให้เกิดการรับรู้เหตุการณ์หรือตีความผิดพลาดต่างจากบุคคลทั่วไปซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดภาพหลอนเกิดอาการคุ้มคลั่งคิดว่าคนจะมาทำร้าย สุดท้ายจึงเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมขึ้น

แม้ว่าปัจจุบันจะมีประมวลกฎหมายให้ใช้ยาเสพติด พ.ศ. 2564 ซึ่งบัญญัติถึงการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด แต่อย่างไรก็ตามมาตรการดังกล่าวยังไม่มีประสิทธิภาพมากเพียงพอในการบำบัดรักษา เนื่องด้วยต้องอาศัยความสมัครใจของผู้เสพยาเสพติดหากไม่สมัครใจก็ไม่สามารถเข้ารับการบำบัดรักษาดังกล่าวได้ซึ่งทำให้การบำบัดฟื้นฟูนั้นไม่สำเร็จ และต้องไม่ปรากฏว่าผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีอาญาในความผิดอื่นซึ่งมีโทษจำคุกหรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล ดังนั้นหากผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างอื่นและมีการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมด้วยผู้นั้นก็ไม่สามารถได้รับการบำบัดได้แต่ผู้นั้นต้องรับโทษจำคุกในความผิดอย่างอื่นและในคดีอันเกี่ยวกับยาเสพติดแทนทำให้มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดบางรายไม่ได้รับการบำบัดรักษา

ผู้เขียนจึงเห็นว่า หากไม่นำตัวผู้เสพยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษาเมื่อผู้นั้นพ้นโทษออกมาก็มีโอกาสูงที่จะกลับไปเสพยาเสพติดและประกอบอาชญากรรมอย่างอื่นร่วมด้วยก่อให้เกิดอาชญากรรมซ้ำหากไม่รู้จบ อีกทั้งยังเป็นปัญหาสังคมทำให้สังคมเกิดความหวาดระแวงชุมชนรู้สึกไม่ปลอดภัย

ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้จึงควรบัญญัติให้ผู้ที่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 และมาตรา 296 ที่การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมด้วยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ด้วย

ประเด็นปัญหาประการที่สองปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกัน การกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ที่บัญญัติมิให้ใช้บังคับแก่ ผู้กระทำความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันมีเยาวชนผู้ว่ากระทำความผิดเป็นจำนวนมากซึ่งพบว่ามีกระทำความผิด ที่มีความโหดร้ายและซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นทั้งพบว่าเด็กและเยาวชนยังมีอัตราการกระทำความผิดซ้ำที่สูงมากแม้ จะได้รับการอบรมจากศูนย์ฝึกอบรมมาแล้วซึ่งแสดงให้เห็นว่าการบำบัดฟื้นฟูเด็กอาจจะยังไม่มีประสิทธิภาพ เท่าที่ควรซึ่งหากไม่ได้แก้ไขและฟื้นฟูอย่างเหมาะสมปัญหาดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการ ป้องกันอาชญากรรมและการแก้ไขปัญหาคriminalization ของเยาวชนในอนาคต

จะเห็นได้ว่ากฎหมายในปัจจุบันมุ่งเน้นที่จะให้ความสำคัญกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ โดยพิจารณาที่อายุของเด็กและเยาวชนโดยไม่ได้พิจารณาฐานความผิดหรือความร้ายแรงของการทำความผิดด้วย กฎหมายลงโทษเด็กและเยาวชนโดยไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมระหว่างโทษที่ได้รับเมื่อเปรียบเทียบกับ การกระทำความผิดซึ่งกรณีดังกล่าวส่งผลต่อทัศนคติของเด็กและเยาวชนบางกลุ่มที่มีการลงโทษและไม่เกรงกลัวต่อ กฎหมายซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนบางกลุ่มเลือกที่จะกระทำความผิดขึ้น

ดังนั้นผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า เมื่อศาลได้ใช้ดุลพินิจในการลงโทษเยาวชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ศาลได้พิจารณาแล้วว่าการทำความผิดของเยาวชนความร้ายแรงก็ควรให้เยาวชนผู้นั้นที่ศาลได้ลงโทษ โดยการจำคุกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญาและ เพื่อให้ราชทัณฑ์ได้วิเคราะห์ถึงสภาพจิตใจหรือพฤติกรรมของเยาวชนผู้นั้นก่อนหากราชทัณฑ์ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่ามีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเมื่อพ้นโทษออกไปแล้วเยาวชนผู้นั้นจะมีโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำก็ ให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ โดยนำมาตรการต่าง ๆ มาใช้เพื่อแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนนั้นให้เป็นอนาคตที่ดี ของชาติต่อไป ทั้งนี้เพื่อลดโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ แก้ไขฟื้นฟูเยาวชน ต้องปรามไม่ให้บุคคลอื่นเอามา เป็นแบบอย่าง และยังเป็นการป้องกันสังคมไม่ให้ได้รับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้อีกด้วย

ประเด็นปัญหาประการที่สามปัญหาเกี่ยวกับการที่มิได้บัญญัติให้สิทธิผู้เสียหายในการเข้ามามีส่วนร่วม ในการออกคำสั่ง ตามมาตรา 19 วรรคสี่และมาตรา 25 วรรคหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าประเภทความผิดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ล้วนแต่เป็นความผิด ประเภทที่มีความรุนแรงและผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงมากที่สุดคือ “ผู้เสียหาย” ซึ่งพระราชบัญญัตินี้กล่าวว่ามี หลักการที่สำคัญตามที่ได้ปรากฏอยู่ในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัตินี้คือการปกป้องคุ้มครองสังคมและ ผู้เสียหายไม่ให้ได้รับอันตรายจากการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นอีก

ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่าควรให้สิทธิแก่ผู้เสียหายในการเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาออกคำสั่งต่าง ๆ ของศาลเพื่อให้สอดคล้องกับปณิธานว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความยุติธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมและการใช้อำนาจที่ไม่ถูกต้อง, สอดคล้องกับหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัตินี้, สอดคล้องกับข้อความตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 19 วรรคสามมาตรา 22 วรรคสี่ที่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เสียหาย และสอดคล้องกับข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการกำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือใช้ความรุนแรง พ.ศ.2566 ข้อ 13 และข้อ 16 ที่กำหนดให้มีการรับฟังความเห็นของผู้เสียหายประกอบในการออกคำสั่งของศาล

ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ผู้เสียหายได้เตรียมความพร้อมก่อนที่จะมีการออกคำสั่งต่อผู้นำคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากการออกคำสั่งใช้มาตรการต่าง ๆ อาจเกิดผลกระทบต่อความหวาดกลัวความไม่ไว้วางใจหรือความรู้สึกว่าตนจะไม่ปลอดภัยของผู้เสียหายดังนั้นจึงควรเปิดโอกาสให้มีการรับฟังความเห็นและความรู้สึกของผู้เสียหายด้วยโดยผู้เสียหายอาจให้ความเห็นเป็นหนังสือหรือจะมาให้ความเห็นด้วยวาจาในวันนัดก็ได้ทั้งนี้ศาลอาจนำมาตรการในการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 วรรคสามมาใช้โดยอนุโลม

ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรเปิดโอกาสให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในมาตรการที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายโดยตรงกล่าวคือมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษและมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 19 วรรคสี่มาตรา 25 วรรคหนึ่งและมาตรา 31 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วย

ประเด็นปัญหาประการสุดท้ายปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 43 ที่มีผลย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิด

พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีมาตรการอยู่ 4 มาตรการ ได้แก่ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด, มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ, มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังฉุกเฉิน ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยแต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงลักษณะและความประสงค์ของมาตรการนี้เช่นมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษก็มีวัตถุประสงค์ในการจำกัดเสรีภาพของผู้ซึ่งเป็นการชั่วคราวเพื่อฟื้นฟูผู้นั้นไม่ให้ผู้นั้นหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ ดังนั้นการคุมขังดังกล่าวจึงเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้ซึ่งการคุมขังดังกล่าวมีความมุ่งหมายให้เกิดผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิดอันเนื่องมาจากการ

กระทำความผิดทางอาญาของผู้นั้น ดังนี้จึงถือได้ว่าการคุมขังตามมาตรการดังกล่าวเสมือนเป็นโทษทางอาญาตามความหมายของโทษ อีกทั้งการพิจารณาว่าเป็นโทษทางอาญาหรือไม่ต้องพิจารณาลักษณะอันแท้จริงของวิธีการนั้นและความประสงค์ที่นำวิธีการนั้นมาใช้ว่าจะถือเป็นการลงโทษหรือไม่ก็ได้สำคัญอยู่ที่การเรียกขานวิธีการนั้นแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าวิธีการดังกล่าวจะมีชื่อเรียกว่าอย่างไรแต่เมื่อมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดผลร้ายแก่ผู้ทำความผิดที่ย่อมเป็นโทษทางอาญาทั้งสิ้น ดังนี้จะเห็นได้ว่าวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามพระราชบัญญัติดังกล่าวเสมือนเป็นโทษและเป็นการจำกัดสิทธิของผู้สั่ง ก็ไม่ควรให้มีการบัญญัติให้มีผลย้อนหลังเนื่องจากขัดกับหลักนิติธรรม ที่ว่า“กฎหมายไม่มีผลย้อนหลังเป็นโทษ” และขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป “ไม่มีความผิดไม่มีโทษหากไม่มีกฎหมาย” อีกทั้งยังเป็นการให้อำนาจแก่ผู้ปกครองในการออกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมเพื่อลงโทษผู้ที่อยู่ภายใต้ปกครองด้วย

ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่ผู้สั่งนับแต่วันประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ทั้ง 4 ประเด็นปัญหา ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางการแก้ไขกฎหมายดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มิได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 และมาตรา 296 เฉพาะในกรณีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมด้วย

เดิม มาตรา 3 บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในกรณีศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตรานี้มาตราใดตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง แม้ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษในความผิดอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ในวรรคหนึ่งก็ตาม ก็ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับด้วย”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

เป็น มาตรา 3 “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297

มาตรา 298 มาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 และมาตรา 296 แห่งประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมด้วย ในกรณีศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลย มีความผิดตามมาตราหนึ่งมาตราใดตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง แม้ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษในความผิดอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ในวรรคหนึ่งก็ตาม ก็ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับด้วย”

2.ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ที่บัญญัติมิให้ใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดที่ระบุไว้ใน มาตรา 3 ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

เดิม มาตรา 4 บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดตามมาตราหนึ่ง มาตราใดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

เป็น มาตรา 4 “พระราชบัญญัตินี้ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดตามมาตราหนึ่ง มาตราใดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่เป็นกรณีที่ศาลใช้ดุลพินิจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75”

3.ปัญหาเกี่ยวกับการที่มีได้ให้สิทธิผู้เสียหายในการเข้ามามีส่วนร่วมในการออกคำสั่งตามมาตรา 19 วรรคสี่ และ มาตรา 25 วรรคหนึ่ง

เดิม มาตรา 19 วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในการไต่สวนศาลอาจเรียกจำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการ เพื่อประกอบการพิจารณารับฟังคำคัดค้านของผู้กระทำความผิด หรือมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติก็ได้”

มาตรา 25 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อศาลได้รับคำร้องตามมาตรา 24 ให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งโดยให้ส่งสำเนา คำร้องให้นักโทษเด็ดขาดเพื่อทราบวันไต่สวนและสิทธิในการให้อภัยคำด้วยและเรียกนักโทษเด็ดขาดมาให้อภัยคำ”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 19 วรรคสี่ และ มาตรา 25 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

เป็น “มาตรา 19 วรรคสี่ ในการไต่สวนศาลอาจเรียกจำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการพิจารณารับฟังคำคัดค้านของผู้กระทำความผิด รับฟังความเห็นของผู้เสียหาย หรือมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติก็ได้”

“มาตรา 25 วรรคสอง หากศาลเห็นสมควรอาจหมายแจ้งวันนัดและสำเนาคำร้องให้ผู้เสียหายทราบด้วย โดยผู้เสียหายอาจให้ความเห็นเป็นหนังสือหรือด้วยวาจาก็ได้”

4. ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 43 ที่มีผลย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้กระทำความผิด

เดิม มาตรา 43 ที่บัญญัติว่า “ให้นำพระราชบัญญัตินี้ ไปใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาล และกรณีที่จะมีการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ”

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

เป็น มาตรา 43 “ให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่ผู้ต้องคำสั่งนับแต่วันประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

เอกสารอ้างอิง

สุพิศ ปรานิตพลกรัง,กฎหมายยาเสพติด,พิมพ์ครั้งที่ 1 (ปริญญารัตนาธิเบศร จำกัด:สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2565).

คณะกรรมการวิจัยและพัฒนาของวุฒิสภา, “โครงการประชุมเสวนาทางวิชาการและจัดนิทรรศการ,”

การป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือใช้ความรุนแรง 2566.

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รณกรณ์ บุญมี, บทวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ
ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.,สถาบัน พระปกเกล้า, 8-9.

วิทยาลัยข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมสำนักงานศาล
ยุติธรรม พ.ศ. 2562, “การโอนคดีที่อยู่ในอำนาจศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาไปพิจารณา ในศาล
เยาวชนและครอบครัว กรณีคำนึงถึงสภาพร่างกาย สภาพจิตสติปัญญา และนิสัยของผู้กระทำความผิด,”
วันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2562.

ภัทรวรรณ ทองใหญ่,ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์, “มาตรการคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมใน
กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย:การจัดทำคำแถลงเกี่ยวกับผลกระทบของอาชญากรรม
,”วารสารกฎหมาย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ปีที่ 40, ฉบับที่ 1 (มีนาคม 2565):5-6.

ปกป้อง ศรีสนิท , “แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พ้นโทษที่มี
พฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่1,”วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,(2564):506,21
กุมภาพันธ์ 2567.

มานิตย์ จุมปา, “หลักการสำคัญเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพ และสิทธิและเสรีภาพที่น่าสนใจปรับปรุงตาม
รัฐธรรมนูญ ฉบับ 2560,การบรรยายกฎหมายรัฐธรรมนูญ ภาคหนึ่ง สมัยที่ 70 (ภาคค่ำ),สำนักอบรม
ศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา,วันอังคารที่ 15 สิงหาคม พ.ศ.2560

สำนักงานศาลยุติธรรม, “ข้อพิจารณาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิด
เกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2566,”19 เมษายน 2566